

Lisää lajeja

Trondheimin talviurheiluarpajaiset ovat paljastaneet, kuinka eriarvoisessa asemassa ja luonnon armoilla urheilijat ovat. Esimerkiksi suomalaisilla on käynyt sekä hyvää että huonoa tuuria. Hiihdossa meni aluksi huonosti, kun oli vääränlaiset voiteet. Sitten meni huonosti kun ei ollut kunnan suksia. Mäkihypyssä saattaa mennä hyvin tai huonosti sen mukaan, onko mäki hypyn aikana tyhjä vai täysi tai onko siinä vasta- myötä- vai sivutuuli. Jotkut kärkevät doping-testissä ja toiset eivät. Joillakuilla on luonnostaan hirmuisesti hemoglobiinia veressä, toisilla veri on melkein pelkkää vettä.

Ei tämmöinen ole reilua peliä. Eihän urheilijoiden todellista paremmuutta saada selville, jos menestys riippuu satunnaisista seikoista. Ei autokilpailuissakaan pärjätä Mossella, jos toisella on Porsche.

Ehkä siis pitää ottaa oppia juuri autourheilusta. Siinähan on erilaisille kotteroilta kullekin omat sarjansa, samoin paralympialaisissa erilaisista vammoista kärsiville ja ravikilpailuissa lämmin- ja kylmäverisille. Miksei myös hiihdossa ja mäkihypyssä? Tosin jo nyt on olemassa erikseen miesten ja naisten sarjat, iso mäki ja pikku mäki sekä luistelutyyli ja perinteinen tyyli, mutta ei se vielä riitä tasa-arvoon.

Trondheimissa Suomella olisi ainakin tuplamäärä mitaleja, jos lajit olisi määritelty oikeudenmukaisesti. Miesten hiihdossa meillä olisi vähintään hopeaa huonoluistoisten perinteisen tyylin kolmellakymppillä ja kultaa luistelutyyllillä lipsuvien kymppillä. Puhumattakaan kylmäveristen viestinhiihdosta. Sauvansa katkaisseiden viidelläkymppillä emme olisi kyllä tainneet pärjätä sen paremmin kuin nytkään.

Samppa Lajunen olisi ilman muuta voittanut sekä vääräsuksisten että simahtaneiden yhdistetyn kilpailut. Mika Laitinen olisi ollut kultamitalilla tyhjäan mäkeen hypänneiden ison mäen kisassa ja Ari-Pekka Nikkola myötätuulinormaalimäessä. Tosin kaatuneitten normaalimäki olisi tainnut mennä Saksan Thomalle ja tasajalka-alastulon iso mäki jollekulle slovenialaiselle.

Naisten puolella Suomi jo saavuttikin epävirallisesti nuorten ja viattomien viestikultaa, mutta vielä lisää mitaleja olisi tullut, jos omat sarjansa olisi ollut myös pienellä lähtönumerolla startanneille, mahatautisille ja parhaansa yrittäneille.

Urheiluhenkeen tietysti kuuluu, ettei keskitytä pelkästään omaan napaan, vaan rehdisti toivotetaan onnea myös toisille. Kun lajeja olisi tarpeeksi, se olisi nykyistä helpompaa. Mihin tahansa nykylajeihin voitaisiin kehittää esimerkiksi erityinen ruotsalaissarja, johon muut eivät saisi osallistua. Kenties silloin Ruotsikin saavuttaisi jokusen pronssimitalin, ainakin sarjassa "hengissä pikkumäen kummun yli päässeet ruotsalaiset". Myöskään Venäjän Jegorovan ei olisi tarvinnut luopua kultamitalistaan, jos tarjolla olisi ollut kilpailu nimeltä kärähtäneiden takaa-ajo.

Artikkelin lähde [Kaleva](#)